

Áldás, békesség! – Istennek dicsőség!

Köszöntés: „Láttam útjait, mégis meggyógyítom és vezetem őt. Vigasztalással fizetek neki és gyászolóinak. Megteremtem ajkán a hála gyümölcsét: Békesség, békesség közel és távol! Ezt mondja az Úr: Meggyógyítom őt (Ézs 58, 18-19)!”
Ámen.

Gyülekező ének: 169: Úr Isten, téged szívünkből dicsérünk...

Fennálló ének: 371: 1: Jézus Krisztus, egy Mesterünk...

Fő ének: 371: 2-7: Mostan, néked mi könyörgünk...

Előfohász: „Szüntelen hálával tartozunk Istennek értetek, testvéreim, amint ez méltó is, hiszen hitetek nőttön nő, és az egymás iránt való szeretet gazdagodik mindnyájatokban, úgyhogy mi magunk dicsekszünk az Isten gyülekezeteiben veletek, állhatatosságokkal és hitetekkel, amellyel minden üldöztetést és nyomorúságot elviseltek (IIThessz 1,3-4).“ Ámen.

Lekció: Krónikák I. könyve 16. rész 1-7. verse

„Ezután bevitték az Isten ládáját, és elhelyezték annak a sáturnak a közepén, amelyet Dávid vont föl. Majd égőáldozatokat és békeáldozatokat mutattak be az Isten színe előtt. Miután Dávid befejezte az égőáldozat és békeáldozat bemutatását, megáldotta a népet az Úr nevében. És kiosztott minden izráeli férfinak és nőnek fejenként egy darab kenyeret, préselt datolyát meg aszú szőlőt. Rendelt az Úr ládájához szolgálattelvő lévítákat, hogy hirdessék, magasztalják és dicsérjék Izráel Istenét, az Urat. Ászáf volt a vezetőjük, a helyettese Zekarjá, továbbá Jeiéel, Semirámót, Jehiél, Mattitjá, Eliáb, Benájáhú és Óbéd-Edóm. Jeiéel a lanton és a citerán, Ászáf pedig a cintányéron játszott. Benájáhú és Jahaziél papok voltak az állandó harsonások az Úr szövetségládája előtt. Azon a napon bizta meg először Dávid Ászáfot és atyjafiait, hogy magasztalják az Urat.“

Előima:

Kegyelmes Atyánk, bölcsességnek Ura, és mindeneknek nagy bölcs tanítója, Akinek nem Te vagy igazgatója: Nincs oktatója. Te fiaid és leányaid tudatlanságunkban, gyermekségünkben és ifjúságunkban, Hozzád könyörgünk. Köszönjük, hogy ebben a tanévben is megvilágosítottad tudatlan elménket, tanulásunkban vezéreltél bennünket, a tudományra gerjesztetted fel szívünket, lelkünket. Adtál jó tanító mestereket nekünk. Adtál bölcsességet általuk nekünk. Adjad, hogy a mi megérdemeld pihenésünkben is jó erkölccsel, értelemmel éljünk, jó Istenünk! Őrizd meg minket gonosz erkölcsöktől, naponként fertelmes beszédűtől, szent színed előtt utált részegségtől, éktelenségtől, hogy mi felnevekedve, Téged dicsérjünk, mindenkor tiszteljünk, felmagasztaljunk, nagy jámborul életet éljünk, Neked engedelmeskedve.

Add, hogy szolgálhassunk a Te szent egyháznak, és hasznára válljunk felebarátinknak, de kiváltképpen édesapánknak, édesanyánknak, édes hazánknak. Add, hogy holtunk után a nagy iskolában, Szentháromságnak Ő tanításában, az angyaloknak szép társaságában jobban tanuljunk. Dicsőség Neked, kegyes Atya Isten, és uralkodó áldott Fiú Isten! Te, vigasztaló Szentlélek Úr Isten! Áldj meg hitünkben! Ámen. (432. dicséret átdolgozott változata)

Igehirdetés előtti ének: „Ne aggodalmaskodjál...”

Textus: Lukács evangéliuma 9, 37-43

„A következő napon, amikor lejöttek a hegyről, nagy sokaság ment eléje. És ekkor egy ember így kiáltott a sokaságból: „Mester, kérlek, tekints a fiamra, mert ő az én egyetlenem. Időnként valami lélek ragadja meg, és hirtelen kiáltozni kezd, rázza őt és tajtékszik, és nehezen távozik tőle, miután meggyötörte. Megkértem tanítványaidat, hogy űzzék ki, de nem tudták.” Ekkor Jézus így szólt: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek, és meddig szenvedlek még titeket? Vezesd ide a fiadat!” Még feléje tartott a fiú, amikor letéperte az ördög és megrázta. Jézus azonban ráparancsolt a tisztátalan lélekre, meggyógyította a gyermeket, és visszaadta az apjának. Ekkor mindnyájan elámultak az Isten nagyságán.”

**Kedves gyermekek, szülők, nagyszülők, nevelők, Ünneplő Gyülekezet
az Jézus Krisztusban!**

Az élet tantermének a színpadán ott áll egy tehetetlen édesapa, egy beteg gyermek, a tanítványok és Jézus. Mind a négy szereplő kulcsfontosságú szerepet töltött be gyülekezetünk életében. Az elmúlt több mint 200 nap ilyen felállásban alakult. Az első szereplő a tehetetlen édesapa, szülő. Minden reggel becsengetnek. Minden reggel hozza gyermekét és átlépve a küszöböt azon reménykedik, hogy mától minden megváltozik. Jobbak lesznek a gyermekem tanulási eredményei, jobbak lesznek a viselkedési normái, jobb lesz lelkileg és testileg a gyermekem. Meggyógyul, kigyógyul ebből az örületes mámorító hisztérikus világból, a nagy tempóból. Kigyógyul abból, hogy mindenkinek próbál megfelelni, mindenkire mosolyog és megtanulja azt, hogy köszönni kell, hogy egy jó szó, egy bátorító ölelés életvidámabbá teszi, mint máskor. Az édesapa reménykedik, az édesapa hisz a változásban, az édesapa azért lépi át a templom és iskola kapuját, mert többet szeretne gyermekének. Azt szeretné, hogy minden olyan legyen, mint azelőtt. Drága szülők! Ebben a tanévben figyeltem és láttam tekinteteket. Láttam az aggodalmat, láttam a félelmet, hogy nem egészséges a gyermekem. Láttam a mindennapi küzdelmet, amiből le lehetett olvasni: Csak neki legyen jobb! Csak neki legyen könnyebb! Csak neki legyen jó! Aggódtatok, féltettétek, kérdeztetek, válaszokat vártatok. Imádkoztatok: „Mester, kérlek, tekints a fiamra, mert ő az én egyetlenem! Szívszorító drámák játszódtak le ezen az éven is egy-egy családban. Drámák, amelyeknek feszültségeiről, nehézségeiről nem tud igazán senki csak Te, drága szülő és Jézus, akihez könyörögtél, mint a bibliai édesapa, aki egyetlenegyét, annak lelki egészségét szeretné visszacapni.

A következő szereplő a gyermek. A bibliai történetben szereplő gyermek lelkileg sérült. Nem két lábbal áll a világban, elesik, sőt gyötrődik. Gondolkodik önmagán, hogy Ő miért más, mint a többi. Gondolkodik társain, hogy miért nem tudják elfogadni. Figyeli a pedagógusokat, hogyan reagálnak egy-egy megnyilvánulására. Egyre több ilyen gyermek van gyülekezetünkben és szerte a pozsonyi iskolákban. Ők bennünket figyelnek. A felnőttek szemében különcök,

mi nem tudjuk őket igazán kezelni, és sokszor nem is akarjuk. Elhítetjük velük, hogy csak jó és rossz gyerek van. Csoportosítjuk őket és egyszerűen kezelhetetlenné válik minden, az egész élet, a tanóra. Varázsszavakat, kulcsmondatokat keresünk. A gyermeket, a lelkileg sérült gyermeket le kell nyugtatni. A szülő pedig azt látja, hogy nemcsak ő tehetetlen, hanem a tanítvány is.

Drága gyermekek! Bennetek Isten országa nem szóban, hanem erőben kell, hogy megnyilvánuljon. Az erő pedig Isten beszéde. Tudom, hogy fáradtak vagytok, sok minden megsebez titeket, a sok igazságtalanság fáj nektek, de nem vagytok kevesebbek vagy alacsonyabb rendűek. Isten előtt mindenki egyenlő. Értékesek és értelmesek vagyunk, ha Isten szava által bennünk lakozik. Sok minden fáj nektek, lelkileg nagyon sebzettek vagytok. Megsebeztek a világ dolgai, a sok skatulyázás társaitok részéről, a sok verseny, a sok lenéző, leértékelő mondat, a sok kiemelő dicshimnusz mind-mind befolyásolja lelki állapototokat. Sokan felnéznek rátok, sokan pedig a szemetekbe sem mernek nézni. Sokan megbántottak titeket, és sokan felemeltek. Azért imádkozzatok, hogy lelkileg erős, szilárd és egészséges gyermekek legyetek mindig, nem önmagatoktól, hanem Krisztustól, aki az áldott orvos. Legyen gondotok önmagatokra. Testetek, lelketek legyen az Úré, Akinek beszéde ne hagyjon el titeket. Nyári olvasmányként vegyétek kezetekbe a Szentírást és növekedjete a hitben és Jézus Krisztus ismeretében, hogy ne csak szép megtermett ifjak, hanem lélekben is valóban olyan fák legyetek, ahol sok madárka telepszik meg és ágaitok között fészket raknak. Nőjete fel Isten dicsőségére.

A harmadik a tanítványok, akikről szomorú képet alkot az édesapa. Ennyit mond Jézusnak: „Megkértem tanítványaidat, hogy üzzék ki, de nem tudták.” Mindnyájan tanítványok vagyunk. Lelkileg erősebb vagy épp gyengébb tanítványok. A gyermek, a pedagógus, a szülő és a mindenkor Jézus mellett élők, a tanítványok. Nem tudnak egymáson, a gyermekén segíteni. Szomorú ténymegállapítás ez. Nem tudták. Nem volt ismeretük, nem tudták, hogy mivel

állnak szemben, nem akartak tudomást venni a gondokról, a terhekről. Bizonygatták, hogy segítenek, de a gyermek csak beteg, a gyermek nem egészséges. Hányszor a tanítványokról ilyen bizonyítvány alakul ki. Ők nem tudták. Bizonyára nagyon akartak segíteni, látták a tipegést, a topogást, de nem tudtak. Jézus pedig nem jó szemmel nézi a tudatlan tanítványokat. Sőt, elég keményen fellép ellenük. Egy baj van. Nem a tudás hiányzik, nem a képzettséggel van hiba, hanem a hittel. Drága tanítványok! Legyen hitetek Istenben! Imádkozni kell kölcsönösen egymásért. Vajon te, drága szülő, hiszel abban, hogy az iskolában szolgáló tanítványok Jézus szolgálata nyomán képesek gyógyítani? Vajon, te drága gyermek, hiszed-e, hogy Jézus Krisztus hatalma adatott a te tanáraidnak? Vajon, te drága pedagógus, hiszed-e azt, hogy Istennek minden lehetséges, Nála nincs lehetetlen! Övezzétek fel magatokat a hit pajzsával, mert mi nem egymás ellen harcolunk, hanem lelki hatalmasságok ellen tusakodunk Jézus Krisztus nevében. Ő a láthatatlan szereplője minden velünk történt dolognak. Ő gyógyít bennünket. Ő tanít, formál, Ő adja a hitet, reménységet és szeretetet. Tudjátok, a skandináv országokban a keresztyének körében van egy nagyon igaz szokás. Minden ünnepen az ünnepi asztalhoz egy terítéssel többet raknak. Ez a teríték a főhely, amit mindig üresen hagynak, mert várják Jézust. Legyen a családi asztalunknál, legyen osztálytermünkben, legyen a szertárunkban, legyen az otthoni környezetünkben a főhely Jézusé. Övé, akié minden hatalom mennyen és földön és akkor minden tanítvány megtapasztalja a gyógyulást. Ha a főhely Jézusé, akkor meggyógyulok én is és gyógyítani is tudok Jézus által. Ekkor már nem fogunk keseregni, hanem Jézussal beszéljük meg dolgainkat, egyeztetünk Ővele, aki sokkal hatalmasabb minden földi teremtménynél. Jézus visszaadta a gyermeket apjának, helyreállította az életét. Vajon te hiszed-e, hogy a 2021/22-es tanév végén nemcsak leadod, visszaadod a gyermeket a családnak, hanem kegyelemmel és irgalommal koronázott évet zársz Jézus Krisztus kegyelméből és szeretetéből? Hitben járni és nem látásban.

Így teljenek a mi éveink, és akkor nem felemésztődünk általuk, hanem szolgáljuk Jézust, Aki ránk néz és támogat. Ámen.

Utóima

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztusban, hálatelt szívvel borulunk le gyermekek és felnőttek is eléd ezen a mai napon. Magasztalunk, hogy Te vagy a világmindenség teremtője és gondviselője. Köszönjük, hogy annyira szeretted bennünket, hogy megszántál, és az Úr Jézus Krisztust szabadítóul küldted a számunkra. Köszönjük, hogy a Szentlélek bizonyosságot tesz rólad, mint Atyáról és Fiúról. Kérünk, Urunk, az előttünk álló nyári szünetért. Köszönjük, hogy szeretetedből pihenhetünk gyermekek és felnőttek egyaránt. Most, amikor az iskolaévet bezárjuk, szeretnénk ezt úgy tenni, hogy megköszönünk neked mindent, és segítségül hívunk, Urunk, és várunk, hogy kísérsz el bennünket egészen az úton. Áldunk mindazokért az ajándékokért, amit a nyáron kapunk a Te jóságodból. Köszönjük, hogy olyan sokakat sokféleképpen tápláltál lelki eledellel az év közben is. Hálásak vagyunk neked nyári táborunkért, és kérünk, nyisd meg gyermekeink előtt igéd ajtaját, hadd legyen üzenetté számukra, amit mondani akarsz. Kérünk, beszélj velünk, Urunk és engedd, hogy úgy lássunk Téged, mint akinek igaza van, és előtted elcsendesedve, megalázkodva együtt tudjuk mondani azt, amit a kisgyermek Sámuel is mondott: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád! Ámen.

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk... (együtt)

Adakozás: „Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiáraszsa rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezettek, és bőségben éljeteztek minden jó cselekedetre (IIKor 9: 7-8).”

Áldás: Jézus mondja: „Ha valaki hallja az én beszédeimet, és nem tartja meg azokat, én nem ítélem el azt; mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem (Jn 12,47).“ Ámen.

Záró ének: 471:1-4: Felbarátim drága Jézus zászlaja alatt...